

Bliski susret sa životom

Prigodnim verbalnim rafalom saopštene, blic-vijesti iz posljednjih dana glase: neizvjesne pare za ovogodišnje izbore, jer je zapelo u Ministarstvu finansija i trezora BiH; zbog nedolaska HDZ-ovih i SNSD-ovih predstavnika odgođen sastanak Interresorne radne grupe za izmjene izbornog zakonodavstva; po Gabrielu Escobaru građanska Bosna i Hercegovina moguća tek kad uđemo u EU; završeno ročište u aferi Respiratori; na snagu stupio zakon RS-a o vlasništvu nad državnom imovinom, visoki predstavnik Christian Schmidt ga verbalno proglasio ništavnim, a vladajuća trojka u Kantonu Sarajevo traži smjenu predsjednice RS-a Željke Cvijanović koja ga je potpisala; u ime HDZ-a BiH Nikola Lovrinović Parlamentu BiH uputio zakon o tome da se u lična dokumenta upiše nacionalna pripadnost; Dodiku je "neprihvatljivo EUFOR-ovo paradržavanje ulicama", odnos Njemačke prema BiH poredi s nacistima, a podnio i krivičnu prijavu protiv Bisere Turković zbog "privatnog stava" pri glasanju u Generalnoj skupštini UN-a; Mostar bio domaćin privrednog sajma, koji je adekvatno obojen političkim paradržanjem i mešetarenjem...

I uz najveći napor, u ovom, kao ni u mnogo dužem registru, teško

je naći makar trag vijesti o onome što, naročito od početka ruske agresije na Ukrajinu, muči, opterećuje i brine običnog čovjeka u ovoj zemlji - bar nagovještaj namjere vlasti i politike da na pravi način odgovore, spriječe i kontrolišu divljanje cijena i prilika na tržištu. Ne, naša vlast se bavi drugim, njoj važnijim i prečim temama, a ne onim što se uveliko radi u normalnim zemljama: mjerama kontrole, obuzdavanja i olakšavanja uticaja globalnih prilika na tržište i na život podanika. U nas naciopate očas u zaborav tisu ukiđanje akciza na gorivo, bez problema odustanu od diferencirane stope PDV-a, ne daju ni pet para za rast broja siromašnih, gladnih i ojađenih, jer - najvažnije je ne ugroziti budžete i ne poljuljati bogomdatu poziciju onih koji na naš račun žive k'o bubreg u loju.

S jednim ispisnikom, dugogodišnjim drugom, kao i inače kad god se susretnemo, ovih dana sam - šta bih drugo? - utrčao u razgovor o ovoj teškoj, mučnoj, nepodnošljivoj temi. Jasno nam je zašto nema nikakve zvanične, a kamoli efikasne reakcije na to što je, recimo, piletina poskupjela za 200 posto, meso za 30 do 50 procenata, što je ulje za jelo (u odnosu na prošlu godinu u ovo doba), skuplje za 150, hljeb i brašno za 50 odsto, što je naftnom biznisu prepušteno da formira cijene derivata

Piše: ZLATKO DUKIĆ

po svom čefu i po svojoj računici, što je već običaj da se na pijaci povrće i voće kupuju na komad, što...

- Mislim da su bar dva razloga za pasivnost i takav odnos vlasti - primijetite moj drug. - Jedan je njihovo neznanje i nesposobnost da se uhvate ukoštac s ovako krupnim belajem, a drugi, možda važniji, što se radi o falangama protivnika ove zemlje, njenim rušiocima na važnim pozicijama, kojima ne ide u prilog njena funkcionalnost, uspjeh, normalnost...

Nije bilo dovoljno da klimnem glavom i saglasim se sa sagovor-

III: O smislu ideje o tome da se, uz njihovu nebrigu zbog divljanja cijena, upriliči studijsko putovanje ljudi iz izvršne i zakonodavne vlasti u tržne centre - ne bi li se, najzad, suočili s našom sumornom realnošću

nikom. Odem korak dalje, iznoseći mu ideju koja mi je onomad sinula:

- Šta misliš o tome da se organizuje studijsko putovanje biranih reprezentacija izvršne i zakonodavne vlasti sa svih nivoa, pogotovo onih koje zatvaraju oči i prave se mutave u odnosu na sve što nas tišti, pa da obiđu tržne centre, posebno prodavnice prehrambenih proizvoda, ne bi li vidjele kako živi običan svijet i ne bi li se spustile na zemlju i bar nakratko imale bliski susret sa svakodnevnim, sumornim životom?

Zatečen ovom idejom, drug me pogleda. Nakratko se zamisli, pa će:

- Nije ti loš prijedlog... Ne bi to tražilo ni veliki napor, ni posebne troškove... Potrpati ih u neki stari, ohrđani gradski autobus, nikako u neki luksuzan, da se lakše užive, pa ih povesti na to studijsko putovanje.

- Usput bi se - dodajem - taj autobus mogao zaustaviti pred nekom od narodnih kuhinja, tek toliko da naši birani predstavnici, naročito oni koji su se odrodili od nas i od života, saznaju da postoje oni koji imaju samo taj, jedan kuhani obrok dnevno, da su zaboravljeni, izgubljeni, opljačkani.

- Ipak - moj će drug nakon kraćeg razmišljanja - ne znam kakvu bismo korist od toga imali. Taj susret naših vlastodržaca sa stvarnim životom bio bi samo nesvakidašnja atrakcija, ništa korisno ne bi donio.

- Možda si u pravu - odvratim - ali šta smo to korisno od njih imali za protekle tri i po godine tekućeg mandata?

Drug me pogleda. Bez riječi. Nije, kao ni ja, imao odgovor na to pitanje.

Kada smo se septembra prošle godine sastali sa sarajevskom gradonačelnicom u Vijećnici, a o spomen-obilježju na Kazanima željela je razgovarati sa nekolicom predstavnika nevladinih udruga i novinara, gospođa Karić je u nekom momentu sve prisutne upitala da li imamo prijedlog za datum obilježavanja godišnjice ubijenih na Kazanima. Složili smo se jednoglasno da to treba biti 26. oktobar. Vildana Selimbegović je dodala da još uvijek ima kontakt sa nekim porodicama, te da im taj datum i dalje nešto znači. Iako je u prvom trenutku negodovala, pa čak i kazala da je bolja opcija 6. april, na kraju je Benjamina Karić prihvatila da tako i ostane. Ako je to naš stav, ona ga može samo podržati, dodala je.

Tvrdila je da će uvrštavanjem tog datuma biti ispoštovana procedura, Kazani će konačno ući u kalendar obilježavanja važnih događaja. To znači da će aktuelni, ali i svaki budući prvi čovjek glavnog grada Bosne i Hercegovine posjećivati stratište na padinama Trebevića, kao mjesto posebnog pijeteta za cijeli grad. Još je dodala da je to jedino neobilježeno stratište u gradu i da će ona to ispraviti. Bila je kategorična. Bilo šta će se napraviti, ali to će biti za njena mandata.

Prisutni su je pokušali odvratiti. Rekli smo joj da ima mnogo boljih načina. Da je spomen-ploča rješenje iz 19. stoljeća. Nije je to zanimalo, kao što je nije interesovalo

Djela, a ne riječi

Piše: EDVIN KANKA ĆUDIĆ

Kada se ovog 6. aprila obilježavala godišnjica oslobođenja Sarajeva, naša gradonačelnica nije posjetila Kazane. Obilazila je mnoge lokacije, ali je zaboravila stratište oko kojeg je najveću bitku vodila

ni šta piše na Vijećnici. Isto tako, nije ju se ticalo ni šta će o spomeniku na Kazanima misliti preostali članovi porodica ubijenih na tom lokalitetu. Kada je stupila na dužnost prve među Sarajlijama, rekla je da neće ukloniti spomen-ploču sa Vijećnice, iako se njome cijeli srpski narod proglašava zločincima. Par mjeseci poslije, odbila je na Kazanima napisati ko je masakrirao naše sugrađane.

No, nakon sastanka s nama, stigla je sjednica Gradskog vijeća, a ona je iz rukava izvukla 9. novembar kao datum obilježava-

nja Kazana. Na isti dan se već obilježavaju Međunarodni dan borbe protiv fašizma i rušenje Starog mosta u Mostaru. Obrazloženje Benjamine Karić je bilo da je to datum prve ekshumacije iz 1993. godine. Bez ikakvih konsultacija, opet je samostalno donijela odluku. Kada je birala idejno rješenje spomenika, i tada je sama donosila odluke. Novcem poreznih obveznika se koristila kao svojim. Kako je na sjednici iz vedra neba predložila datum, odmah su me kontaktirali političari. U konsultacijama sa žrtvama složili smo se da podrže tu inicijativu. Čak i da su se pobunili, gradonačelnica bi to nekako izglasala. Takav joj je nijet bio. Njenom odlukom sada se Kazani obilježavaju 9. novembra.

Kada se ovog 6. aprila obilježavala godišnjica oslobođenja Sarajeva, naša gradonačelnica nije posjetila Kazane. Obilazila je mnoge lokacije, ali je zaboravila stratište oko kojeg je najveću bitku u dosadašnjoj karijeri vodila. Gdje su se žrtve Kazana izgubile u njenim mislima? Kako je moguće da je sa toliko energije i ponosa potratila prošlu godinu govoreći o tom spomeniku, da je toliko dokumenata o Cacinim zločinima pročitala, a

da je opet zaboravila da je važno da na taj dan obiđe i Kazane? Od petnaest ekshumiranih na tom lokalitetu, deset je srpskih, dvije su ukrajinske, dvije hrvatske i jedna bošnjačka žrtva. Za tri osobe srpske nacionalnosti se još uvijek traga. To nije konačan broj ubijenih na Kazanima. Odlaskom na takvu lokaciju gradonačelnica bi pokazala sarajevsko antifašističko opredjeljenje. Da je glavnom gradu stalo do svih žrtava.

Je li njena priča o odlascima na Kazane još jedna laž koju je ona famoznog septembra bacila svima nama? Da podsjetim, gradonačelnica je na tom sastanku odbila osvijetliti Vijećnicu na 26. oktobar imenima žrtava ubijenih na Kazanima. Profesorica historije je odbila edukovati svoje stanovništvo o dijelovima naše prošlosti. Kada je na sastanku vidjela da mi ne odustajemo, došla je na ideju, osvjetlit će austrougarsku zgradu onog momenta kada se otkrije spomenik. Nije to uradila, iako je obećala.

Kada je izabrana za prvo lice naše kasabe, kolege iz civilnog društva pisale su joj hvalospjeve. Bila su to ljubavna pisma. Uvjerali su me da će sada sve biti lakše. Dobit ćemo spomenik. Dobili smo ga i to takvog da se grad dodvorio radikalnim Bošnjacima za koje je to ispalo dobro rješenje jer Caco može biti i heroj iako je zločinac.

Na kraju, nimalo me ne čudi što je hit na društvenim mrežama: Pravit ćemo mi Abdulaha Skaku i od blata.